

Ο ΦΟΒΟΣ ΑΛΛΑΖΕΙ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟ

- Να συνεχίσουμε ό,τι κάναμε στην Κατάληψη της Πρυτανείας
- να βρεθούμε στις Γενικές Συνελεύσεις των σχολών μας
 - να συμμετέχουμε/δημιουργήσουμε ανοιχτά αγωνιστικά πλαίσια & Ελευθεριακά Σχήματα.
 - να είμαστε ξανά και ξανά στο ΔΡΟΜΟ

ΕΠΑΝΟΙΚΕΙΟΠΟΙΗΣΗ του πανεπιστημιακού χώρου.

ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ των Φοιτητών/τριών.

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ στην Κρατική αυταρχικότητα και την αστυνομική βία.

ΑΓΩΝΑΣ ενάντια στο Νόμο Κεραμέως - Χρυσοχοϊδη.

ΟΛΑ ΕΧΟΥΝ ΑΡΧΙΣΕΙ. ΟΥΤΕ ΒΗΜΑ ΠΙΣΩ.

Quieta Movere
στοιχεία επικοινωνίας
αλληλεγγύη φοιτητών, εργατών

Ανακοίνωση για την επικείμενη Εκπαιδευτική Αναδιάρθρωση

Στις 13/1 κατατέθηκε σε δημόσια διαβούλευση το σχέδιο νόμου της Κυβέρνησης – με τον ευφάνταστο και άκρωσ υπαινικτικό τίτλο – «Εισαγωγή στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση, Προστασία της Ακαδημαϊκής Ελευθερίας, Αναβάθμιση του Ακαδημαϊκού Περιβάλλοντος και άλλες διατάξεις». Πρόκειται για την εκπαιδευτική αναδιάρθρωση που είχε εξαγγείλει προεπιλογικά η Ν.Δ. και προετοιμάζε περιμένοντας την κατάλληλη ευκαιρία, για να την καταθέσει. Κι αν ο συντηρητισμός, η πειθάρχηση και η εκδικητικότητα μπορούν να περιγράψουν τον ιδεολογικό προσανατολισμό του νομοσχεδίου, δύο είναι ουσιαστικά οι άξονες από τους οποίους υπαγορεύεται: τις επιταγές του κεφαλαίου για ένα πανεπιστήμιο που θα «δουλεύει» για τις ανάγκες του και το μένος του Κράτους να εξαφανίσει κερτημένα αγώνων και να επιτεθεί στους ίδιους τους αγωνιστές. Το παρόν νομοσχέδιο δεν επαναφέρει απλώς μνήμες, πρακτικές και αντιλήψεις παλαιότερων εποχών και απολυταρχικών καθεστώτων αλλά δημιουργεί και τις προϋποθέσεις μιας ολότελα δυστοπικής κατάστασης στα πανεπιστήμια. Ενός δημοσίου χώρου γεμάτου αστυνομία, εταιρείες, κάμερες και συστήματα ασφαλείας, καθηγητές έτοιμους ανά πάσα στιγμή να δικάσουν με συνοπτικές διαδικασίες τους φοιτητές. Ευτυχώς, όμως, δεν θα υπάρχει κανένας που θα σπουδάζει πάνω από 7 χρόνια, δεν θα υπάρχουν στέκια ή άλλοι χώροι κοινωνικοποίησης όσων κινούνται μέσα στο campus, η πολιτικοποίηση και οι συλλογικές διεκδικήσεις των φοιτητών θα διακάζονται από τα ειδικά πειθαρχικά συμβούλια και οι τοίχοι θα είναι επιτέλους όμορφοι και καθαροί από αφίσες.

Αρχικά, είναι μάλλον χρήσιμο να ξεκαθαρίσουμε για άλλη μια φορά την μεγάλη αστοχία του φιλελεύθερου αφηγήματος περί Ασύλου ιδεών και ακαδημαϊκής ελευθερίας. Η ελευθερία ιδεών δεν μπορεί να αποτελεί προνόμιο της πανεπιστημιακής ελίτ και όσων κινούνται εντός του πανεπιστημίου, για κανέναν άλλο λόγο παρά γιατί αυτή ορίζεται από το σύνταγμα καθολικά για όλους και σε κάθε δημόσιο χώρο. Το Άσυλο σημαίνει ένα πράγμα Ελευθερία από τον κρατικό αυταρχισμό και την καταστολή. Ιστορικά, η κοινωνία χρησιμοποιούσε τους πανεπιστημιακούς χώρους για να προστατευθεί από την αστυνομική βία. Η νοσηματοδότηση του πανεπιστημιακού ασύλου είναι το αποτέλεσμα των αγώνων της κοινωνικής βάσης, από τους απεργούς εργάτες της ΜΕΛ το φθινόπωρο του 1975 μέχρι τον πρόσφατο αγώνα των απολυμένων εργαζόμενων στη λέσχη

του ΑΠΘ, από τα φοιτητικά κινήματα του '06-'07 και τον Δεκέμβρη του '08 ως τις φετινές κινήσεις για το άνοιγμα του Πολυτεχνείου στην Αθήνα εν όψει της διαδήλωσης της 17ης Νοέμβρη και τις δεκάδες συλλήψεις αγωνιστών.

Το Άσυλο σημαίνει Ελευθερία και έχει γραφτεί με αγώνες. Αυτή είναι η ιστορική παρακαταθήκη των αγωνιστών/στριών, εξού και η εκδικητικότητα του Κράτους. Η κατάργησή του και η ίδρυση του ειδικού σώματος πανεπιστημιακής αστυνομίας αποτελούν την συνέχεια μιας σειράς «δράσεων» για την υποβάθμιση και γκετοποίηση του πανεπιστημιακού Ασύλου. Το ναρκεμπόριο και τα συνεπακόλουθα φαινόμενα κοινωνικού κανιβαλισμού αποτελούν το πέπλο -ακόμα και των δήθεν προοδευτικών μεταρρυθμίσεων του Σύριζα- με το οποίο ντύνονται οι μεθοδεύσεις για την πλήρη κατάργηση και την αστυνομική επιτήρηση των πανεπιστημιακών χώρων. Αγνοούν, ομολογουμένως την χρόνια ανοχή, συγκάλυψη

**ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΒΙΑΙΗ
ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ
ΤΗΝ ΑΣΦΥΚΤΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΕΥΣΗ
ΤΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩΝ
ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΜΑΣ ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ
ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΙ**

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

FACE CONTROL/ΚΑΜΕΡΕΣ

ΚΑΡΤΑ ΕΙΣΟΔΟΥ

ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΑ

ΔΙΑΓΡΑΦΕΣ ΦΟΙΤΗΤΩΝ/ΤΡΙΩΝ

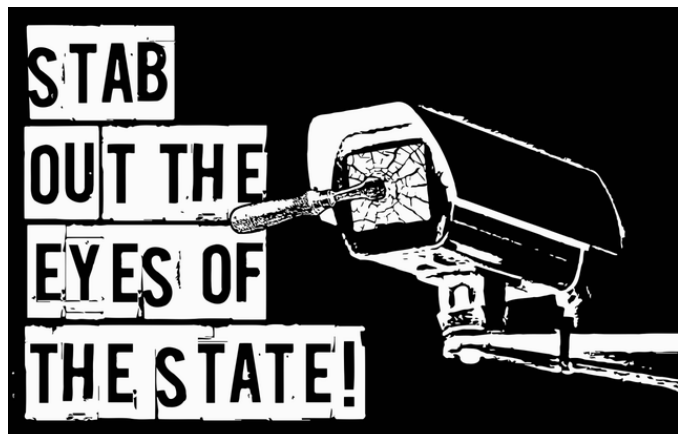
ΣΤΑ Ν+1/2Ν

ΤΡΙΠΛΗ ΒΑΣΗ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ

ΔΙΠΛΟ ΜΗΧΑΝΟΓΡΑΦΙΚΟ

**Αναρχική Συνέλευση
Φοιτητών/τριών Quieta Movere**

ως και την συνδρομή των θεσμικών αρχών με το οργανωμένο έγκλημα, πρυτανείες που έκλειναν τα μάτια, διαπλεκόμενα μεγαλοστελέχη της αστυνομίας και κρατικές διασυνδέσεις με βαρόνους ναρκωτικών.

Το νέο σκηνικό στους πανεπιστημιακούς χώρους εκτός από τις περιπολίες αστυνομικών, περιλαμβάνει και μια σειρά τεχνικής αναβάθμισης των συστημάτων ελέγχων. Ορίζεται η εγκατάσταση κλειστού κυκλώματος παρακολούθησης, face control και κάρτες εισόδου. Ένα πανεπιστήμιο που θα χάνει κάθε σχέση του με την κοινωνία και θα αποτελεί έναν αποστειρωμένο χώρο ελεγχόμενης μάθησης. Θα απαγορεύεται η είσοδος σε οποιονδήποτε άλλο και ταυτόχρονα θα στρώνονται κόκκινα χαλιά για εταιρείες και επενδύσεις. Έρευνα για στρατό, αστυνομία και ιδιωτικό κεφάλαιο θα αποτελούν την βασική πηγή χρηματοδότησης των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων, ενώ το κράτος θα είναι επιφορτισμένο με το κόστος της εγκατάστασης και της συντήρησης του αστυνομικού στρατού που θα λυμαίνεται τα πανεπιστήμια. Ενός στρατού πλήρως εξοπλισμένου με χειροπέδες, γκλοπ και σπρέι πιπεριού όπλου αλλά συνάμα, μέσα στα νέα αστυνομικά τμήματα που θα δημιουργηθούν στο εσωτερικό του campus, θα «υπάρχουν όπλα αν χρειαστούν σε περίπτωση επίθεσης» (sic).

Σε κάθε περίπτωση, πρωτοφανή περίπτωση αποτελεί η αναβάθμιση του πειθαρχικού δικαίου. Το δίχως άλλο το νομοσχέδιο ορίζει, ότι οι πρόεδροι τμημάτων, οι πρυτάνεις και οι καθηγητές θα αποκτούν τον ρόλο δικαστή σε περιπτώσεις τέλεσης πειθαρχικών παραπτωμάτων από τους φοιτητές. Και ως τέτοια ορίζονται ενέργειες από την αντιγραφή και την ηχογράπηση ως τις φοιτητικές καταλήψεις, τα στέκια, τις πολιτικές δράσεις των φοιτητών και την αφισοκόλληση. Τα «δικαστήρια» αυτά θα λειτουργούν ακολουθώντας κάθε ειδική αντίστοιχη τελετουργία: αυτοψία, ανάκριση, εξέταση μαρτύρων. Δημιουργείται μια συνθήκη φόβου και τρομοκρατίας

εναντίον των φοιτητών μέσα στο πανεπιστήμιο που θα βρίσκονται. **Ανά πάσα στιγμή, θα έρχομαστε αντιμέτωποι με «περίπολους της ασφάλειας και έκτακτα στρατοδικεία».**

Γίνεται ξεκάθαρο πως η λειτουργία του πανεπιστημίου και η «ελευθερία ιδεών» ορίζεται με βάση την εύρυθμη λειτουργία του κράτους και του καπιταλισμού. Οποιαδήποτε, ενέργεια δεν υπακούει σε αυτό το πλαίσιο θα καταστέλλεται, οι φοιτητικές αντιστάσεις και οι αγώνες εντός και εκτός των πανεπιστημίων θα χτυπιούνται. Αυτός είναι ο ρόλος της πανεπιστημιακής αστυνομίας και του ελέγχου όποιον μανδύα και αν του φορέσουν Κράτος, ΜΜΕ, Πρυτανικές και λοιπές αρχές.

Η εντατικοποίηση ως κυρίαρχο χαρακτηριστικό κάθε εκπαιδευτικής διαδικασίας

Με βάση τα άρθρα του νομοσχεδίου, **αλλάζει συθέμελα η εισαγωγή στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, αφού εγκαθιδρύεται τριπλή βάση εισαγωγής και διπλό μηχανογραφικό δελτίο.** Η πρώτη με βάση τα μόρια των μαθητών κάθε επιστημονικού πεδίου, η δεύτερη θα ορίζεται απευθείας από το κάθε πανεπιστημιακό κλίμα στο πλαίσιο του αυτοδιοίκητου και η τελευταία με έμφαση στο μάθημα βαρύτητας που θα επιλέγει ομοίως το κάθε τμήμα. Το πρώτο μηχανογραφικό θα συμπληρώνεται με τον περιορισμό της επιλογής 10 – 15 τμημάτων και το δεύτερο θα αφορά μόνο όσους δεν εισήχθησαν σε κάποιο τμήμα κατά την πρώτη φάση και τα τμήματα που δεν καλύφθηκαν όλες τους οι θέσεις. Γεγονός που αναπόφευκτα θα οδηγήσει στην ενσωμάτωση σχολών από τα μεγαλύτερα ιδρύματα ή στην ολοκληρωτική τους εξαφάνιση. Παράλληλα, αυτά συνδυάζονται με την συγχώνευση και το κλείσιμο των σχολικών μονάδων και την υποβάθμιση της τεχνικής εκπαίδευσης όπως

υπαγορεύεται από τον νόμο για την παιδεία που πέρασε το καλοκαίρι. Η εντατικοποίηση, λοιπόν, γίνεται το κυρίαρχο χαρακτηριστικό της εκπαιδευτικής διαδικασίας σε κάθε

βαθμίδα. Στο σχολείο απανωτές εξετάσεις και βαθμολογίες με μόνο στόχο την εισαγωγή στο πανεπιστήμιο. Μιας διαδικασίας που κλείνει το μάτι στην αριστεία, την υποβάθμιση του δημόσιου σχολείου και την τόνωση της ιδιωτικής εκπαίδευσης.

Εν μέσω χρόνιας και μεθοδευμένης φτωχοποίησης της κοινωνικής βάσης, μιας επόμενης μέρας μετά την λήξη των μέτρων για την πανδημία με ορατούς τους κινδύνους απολύσεων και περικοπών μισθών. Οι συνθήκες των τελευταίων ετών, εξωθούν όλο και περισσότερους φοιτητές στην εργασία, για να τα βγάλουν πέρα με τις σπουδές τους. Την ίδια στιγμή, η φοιτητική μέριμνα περικόπτεται με την αυστηροποίηση των κριτηρίων για διαμονή στις φοιτητικές εστίες, την υποβάθμιση των εγκαταστάσεων τους και του ελέγχου της εισόδου στη φοιτητική λέσχη. Σε αυτό το πλαίσιο, η **θέσπιση ανώτατου ορίου σπουδών και οι διαγραφές φοιτητών αποτελούν άλλη μια επίθεση στην τάξη μας**. Στην ίδια κατεύθυνση, τα πτυχία των ιδιωτικών κολλεγίων εξισώνονται με αυτά των δημόσιων ιδρυμάτων. Αναμφισβήτητα όλοι, όσοι αποκλείονται από την δημόσια τριτοβάθμια εκπαίδευση σπρώχνονται στα ιδιωτικά κολλέγια. Η πανεπιστημιακή παιδεία μετατρέπεται σε πολυτέλεια μόνο για λίγους, μόνο για όσους έχουν την δυνατότητα να πληρώσουν για αυτήν αδρά σε χρόνο και σε χρήματα από το λύκειο μέχρι την ταχύτατη φοίτησή τους.

Το δίκιο θα κριθεί στους δρόμους, ενάντια σε κράτος & αφεντικά

Η εκπαιδευτική αναδιάρθρωση κυριαρχείται σε μεγάλο βαθμό από μια συμβολική και ολομέτωπη επίθεση στα κεκτημένα των φοιτητικών αγώνων. Επιδιώκει να αλλάξει συλλήβδην το κοινωνικό παράδειγμα και την αντίληψη για τις σπουδές και το Άσυλο. Με ρεβανσιστικό τρόπο έρχεται, να ολοκληρώσει το έργο προηγούμενων νομοσχεδίων που ναυάγησαν μπροστά στους δυναμικούς αγώνες των φοιτητών. Η διακαής επιθυμία, ήδη από τα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης, της επιβολής ανώτατου ορίου φοίτησης και οι διαγραφές φοιτητών επανέρχονται σήμερα με επιθετικούς όρους. Κι εδώ φαίνεται ξανά, τι σήμαινε η απαγόρευση κυκλοφορίας από το κράτος για την προώθηση του νομοθετικού έργου και της κατασταλτικής πολιτικής του με τρόπο όσο το δυνατόν αναίμακτο. Τα πανεπιστήμια είναι κλειστά για σχεδόν ένα έτος, γεγονός που από μόνο του θέτει εμπόδια στη συνάντησή μας και στην δραστηριοποίηση

των φοιτητικών συλλόγων. Ενορχηστρώνει μια βίαιη επίθεση ενάντια στα κεκτημένα του φοιτητικού κινήματος στο κομμάτι των σπουδών και κυρίως ενάντια στην ίδια την πολιτικοποίησή τους. Τελικά, οι εντατικοί ρυθμοί σπουδών, οι διαγραφές, τα πειθαρχικά ορίζονται για να υψώσουν μεγαλύτερους ταξικούς φραγμούς. Οι μπάτσοι μέσα στο campus τοποθετούνται για να επισφραγίσουν την κατάργηση του Άσυλου και στο πλαίσιο της προληπτικής αντιεξέγερσης να επιβάλλουν τον φόβο και την τρομοκρατία, ώστε να μην σηκώσει κανείς κεφάλι. **Κι αν νομίζουν, ότι η απαγόρευση κυκλοφορίας και το lockdown αποτελεί το κατάλληλο momentum για την προώθηση της πιο βίαιης εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης, κάνουν λάθος. Το δίκιο των φοιτητικών και ταξικών αγώνων θα περάσει από πάνω τους.**

***Καμία σκέψη για πανεπιστημιακή
αστυνομία, ταξικούς φραγμούς,
πειθαρχικά συμβούλια και διαγραφές
φοιτη(ρι)ών.***

Μέσα στην πρωταναεία των φοιτητ(ρι)ών η οργή ξεφτίλισε το κράτος & την καταστολή

Τη Δευτέρα 22/2 πραγματοποιείται η κατάληψη του κτηρίου διοίκησης της Πρωταναείας ΑΠΘ με απόφαση τριών Φοιτητικών Συλλόγων. Άμεσα, και λίγες μόλις μέρες από την ψήφιση του νέου εκπαιδευτικού νόμου, πραγματοποιείται η εφαρμογή του. Με προσωπική ευθύνη του πρύτανη Παπαϊωάννου πάνοπλα αστυνομικά σώματα εισβάλλουν στον πανεπιστημιακό χώρο, εισβάλλουν στην Κατάληψη και εκκελώνουν την κατάληψη συλλαμβάνοντας 31 άτομα, ξυλοκοπώντας και βασανίζοντας πολλούς εξ αυτών. Η ωμή βία των αστυνομικών δυνάμεων και το όργιο καταστολής που ακολούθησε περιγράφουν τις διατάξεις του νόμου Κεραμέως – Χρυσοχοϊδη. Οι αστυνομικές δυνάμεις μέσα στο campus και οι ξυλοδαρμοί φοιτητών σηματοδοτούν το δόγμα το δόγμα της επίθεσης στο φοιτητικό κίνημα μέσω της θεσμοθέτησης ειδικού σώματος αστυνομίας, πειθαρχικών – δικαστηρίων, κυκλωμάτων παρακολούθησης, διαγραφών και γενικώς ένταση της επιτήρησης και επιβολής της πειθαρχίας. Ο συγκεντρωμένος κόσμος κατάφερε να αμφισβητήσει στην πράξη την αστυνομική επιβολή. Η ανακατάληψη του κτηρίου με την αποχώρηση των αστυνομικών δυνάμεων σήμανε την αρχή της πρώτης μεγαλειώδους αμφισβήτησης του νόμου που επιχειρήθηκε να εφαρμοστεί. Η κατάληψη της πρωταναείας ακολουθεί το νήμα των εκδηλώσεων

αντίστασης του φοιτητικού κινήματος στο νόμο Κεραμαέως-Χρυσοχοϊδη. Η παρουσία και η συνάντηση των φοιτητών/τριών στις κινητοποιήσεις, η δυναμική της διαδήλωσης την ημέρα ψήφισης και η στήριξη όλων των επιμέρους δράσεων προετοίμασαν το έδαφος για όσα έμελλε να ακολουθήσουν, την συσπείρωση του κόσμου, την ετοιμότητα του, την αντίσταση που αναπτύχθηκαν στο Κατελημμένο Κέντρο Αγώνα της Πρωταναείας. Οι μερικές εκατοντάδες φοιτητών/τριών που κινητοποιήθηκαν από τις αρχές του Γενάρη κατάφεραν μέσω της συστηματικής δράσης τους να συσπειρώσουν πλήθος κόσμου και να προβούν -ως χιλιάδες πλέον- σε μαχητικές κινήσεις, όπως η κατάληψη της πρωταναείας.

Ο αγωνιζόμενος κόσμος στήριξε μαζικά τους συλληφθέντες/εισες της αστυνομικής εισβολής, εκινώντας από την πρωταναεία και κατακλύζοντας τον δρόμο έξω από τα δικαστήρια σε μια από τις μεγαλύτερες συγκεντρώσεις αλληλεγγύης των τελευταίων ετών. Την ίδια εβδομάδα χιλιάδες άτομα εκτόπισαν την ασφυκτική αστυνομική παρουσία στο δρόμο, ισοπέδωσαν τον φόβο της αυξανόμενης κρατικής τρομοκρατίας και στάθηκαν δυναμικότερα από ποτέ απέναντι στον νόμο, στον πρύτανη και τους υπερασπιστές του. Οι άνθρωποι της Κατάληψης της Πρωταναείας από την αρχή βρισκόνταν στο δρόμο στις διαδηλώσεις αλληλεγγύης στον Δ. Κουφοντίνα, τις μεγαλειώδεις πανεκπαιδευτικές πορείες, την 8^η Μάρτη και οποιαδήποτε κινητοποίηση δημιουργήθηκε εντός και εκτός πανεπιστημίων.

Η Κατάληψη ως όπλο του φοιτητικού κινήματος & η επανοικειοποίηση του Ασύλου.

Η οργανωμένη από τα κάτω συντονισμένη δράση των φοιτητών/τριών απέδειξε στην πράξη ότι οι καταλήψεις αποτελούν ένα όπλο στην πάλη ενάντια στην υποβάθμιση του δημόσιου Πανεπιστημίου που στηρίζονται από την πλειοψηφία του φοιτητικού σώματος. Ο κόσμος που στήριζε την Πρωτανεία διαρκώς αυξανόταν μαζί και οι φοιτητικοί σύλλογοι που λάμβαναν αποφάσεις να συμμετέχουν. Η συσπείρωση ετερόκλητων ανθρώπων στη βάση της αυτοοργάνωσης θέτει το πλαίσιο αμφισβήτησης της ξύλινης ροπής των παρατάξεων, των θεσμικών και συμβιβασμένων πολιτικών φορέων που επιθυμούν να επικυριαρχήσουν εις βάρος του φοιτητικού κινήματος. **Η ριζοσπαστικοποίηση μέσα από τις διαδικασίες αγώνα αποτέλεσε σημείο αναφοράς για την αναζωογόνηση των φοιτητικών συλλόγων ως πραγματικών διαδικασιών που εκφράζουν τις ανησυχίες και τη συλλογική φωνή των φοιτητών.** Ο πολιτικός χαρακτήρας του εγχειρήματος διασφαλίστηκε με το ανοιχτό πλαίσιο αγώνα, αγκαλιάζοντας όσους θέλουν να αγωνιστούν ενάντια στον σύγχρονο ολοκληρωτισμό. Η κατειλημμένη πρωτανεία ενέπνευσε τους φοιτητές και αναζωογόνησε τους συλλόγους φοιτητών και διδασκόντων, συνιστώντας εφαλτήριο κινητοποίησης και αγώνα και σε άλλες πόλεις

της Ελλάδος. Σε όλη τη χώρα ξέσπασαν καταλήψεις και εστίες φοιτητικής αντίστασης, όπως οι καταλήψεις των Πρωτανειών σε Γιάννενα, Κομοτηνή, Λάρισα, το γυάλινο κτήριο της Παντείου και το κατειλημμένο κέντρο αγώνα του Ναυπλίου.

Στην Πρωτανεία βρεθήκαμε όσοι βλέπουμε τα πανεπιστήμια ως ζωτικό μας χώρο, φοιτητρίες, μεταπτυχιακοί, διδάκτορες, καθηγητές, εργαζόμενες. Κι όχι μόνο αυτοί αλλά και όσοι αντιλαμβανόμαστε τον πανεπιστημιακό χώρο ως κινηματικό πεδίο. Η κατάληψη συσπείρωσε γύρω τις χιλιάδες ανθρώπους μέσα στην πιο ζοφερή περίοδο της συνολικής επίθεσης της κυβέρνησης σε ολόκληρη την κοινωνία στους εργαζόμενους, τους ανέργους τους φοιτητές και τους μετανάστες. Η συσπείρωση κλιμακώθηκε αυξητικά. Το Πανεπιστήμιο έγινε ξανά δικό μας με την επανοικειοποίησή του, όχι μόνο σε χωρικό αλλά και σε κοινωνικοπολιτικό επίπεδο. Το κατειλημμένο

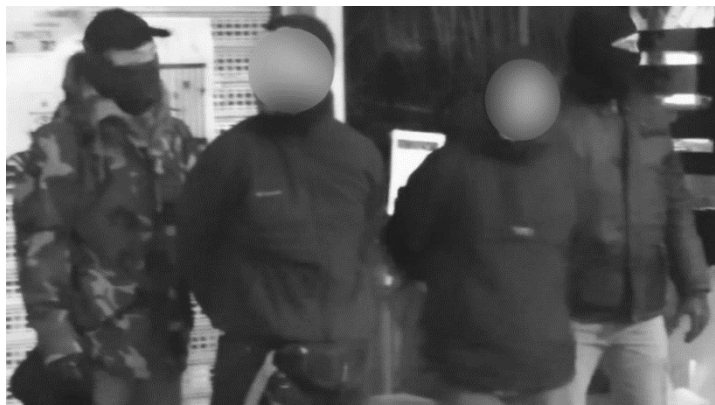
κέντρο αγώνα ως εστία αντίστασης στην κρατική αυταρχικότητα και την αστυνομική βία, ως ανάχωμα στην εκπαιδευτική αναδιάρθρωση έχει συντονίσει τους φοιτητικούς συλλόγους, έχει συνδέσει τους φοιτητές/τριες με τον αγωνιζόμενο κόσμο και ολόκληρη την κοινωνία.

Κατάφερε σε μεγάλο βαθμό να επιτύχει την πολιτική στόχευση της επανοικειοποίησης του Ασύλου. Η κατάληψη της Πρωτανείας άνοιξε τα κλειστά Πανεπιστήμια, δίνοντας ζωτικό χώρο στους φοιτητές τους, εδαφικοποιώντας τις αντιστάσεις και αναγεννώντας τις κοινωνικές και πολιτικές σχέσεις έξω από κόμματα και παρατάξεις, λειτουργώντας υποδειγματικά με ακηδεμόνευτους όρους και αμεσοδημοκρατικά. **Η αυτοοργάνωση της φοιτητικής βάσης απέδειξε, ότι είναι**

ικανή να αμφισβητήσει έμπρακτα το κρατικό σχέδιο γκετοποίησης του πανεπιστημιακού χώρου, την προσπάθεια απονομηματοδότησης του Ασύλου των αγώνων ακόμη και εν μέσω υγειονομικής κρίσης. Ο για χρόνια σχεδιασμός κράτους, αστυνομίας, πρωτανικών αρχών σχετικά με τη μεταφορά και την εγκατάσταση των ναρκοπιατών στο χώρο του Ασύλου που

χρησιμοποιήθηκαν αφενός για να εκδιώξουν τους φοιτητές από μέσα και αφετέρου για να προετοιμάσουν το έδαφος στην κατάληψη του Ασύλου ματαιώθηκε στην πράξη από τον αγώνα των φοιτητών/τριών. Τελικά, η πρυτανεία κατάφερε να δημιουργήσει ένα πεδίο αγώνα μέσα στο κέντρο του πανεπιστημιακού χώρου, να συγκεντρώσει εκατοντάδες φοιτητές/τριες, να μαζικοποιήσει τις γενικές συνελεύσεις και τις διαδικασίες των φοιτητικών συλλόγων.

Απόπειρες εκκένωσης της Κατάληψης & συλλήψεις

Οι κατασταλτικές μεθοδεύσεις εναντίον της κατάληψης διαρκώς παρούσες σε κάθε μέρα της εκπορεύονταν από το σύνολο του κρατικού οπλοστασίου και φόρεσαν κάθε δυνατό χρώμα. Κόντρα σε αυτά, φοιτητές και φοιτήτριες κατόρθωσαν δύο φορές να ισοπεδώσουν τους μηχανισμούς καταστολής με μόνο όπλο το δικίο του αγώνα τους. Τόσο στην πρώτη εκκένωση, όσο και στην απειλή της δεύτερης, η **Αλληλεγγύη μεταξύ των αγωνιζόμενων έσπασε τις αλυσίδες του φόβου και της τρομοκρατίας**, με τις οποίες το κράτος έδωσε τα πανεπιστήμια και τους/τις συλληφθέντες/είσες. Ούτε η επίσκεψη του ίδιου του Χρυσοχοϊδη και η κινητοποίηση πλήθους αστυνομικών δυνάμεων ακόμη και από άλλες πόλεις και η εμφάνιση της αύρας που απέκλεισαν το campus δεν στάθηκαν αρκούντως ούτε καν να επιχειρήσουν τον σκοπό της κινητοποίησης τους. Εν μέσω απαγόρευσης και παρά τον εκφοβισμό που άσκησαν οι αστυνομικές δυνάμεις, αλληλέγγυος κόσμος έσπευσε να στηρίζει το κέντρο του αγώνα, και η επιχείρηση εκκένωσης ματαιώθηκε. Χαρακτηριστικά, η πορεία από την Κατελιημένη Σχολή Θεάτρου προς την πρυτανεία ήταν η πρώτη, η οποία έσπασε την βραδινή απαγόρευση κυκλοφορίας και κατάφερε να φτάσει το campus παρά την επίθεση των μπάτσων. Η απόπειρα εκκένωσης ματαιώθηκε

από τον ίδιο τον κόσμο του αγώνα, όσους κλείστηκαν μέσα στο κτήριο της πρυτανείας, για να υπερασπιστούν την κατάληψη, όσους βρέθηκαν από την πρώτη στιγμή απ' έξω, για να δηλώσουν έμπρακτα τη στήριξη τους, όσους αφήγησαν τις απαγορεύσεις, την αστυνομοκρατία και τα χημικά και ήρθαν στην Πρυτανεία. Κι αυτή η μικρή νίκη είναι για όλους/ες μας. Δεν είναι όμως, για να καπηλεύεται από τους βουλευτές των κομμάτων και τους θεσμικούς παράγοντες που αναγκάστηκαν να βρεθούν κι αυτοί απ' έξω. Ουδείς σχέση έχει ένα κοινοβουλευτικό κόμμα με τους αυτοοργανωμένους και αδιαμεσολάβητους αγώνες της φοιτητικής βάσης και την Κατάληψη της Πρυτανείας. Το πρωί της Πέμπτης 11/3 το Κράτος επέλεξε να πραγματοποιήσει την εκκένωση της πρυτανείας. Νωρίς το πρωί ένας στρατός από κουκουλοφόρους ασφαλίτες εισέβαλλε στην πρυτανεία και προχώρησε σε επιλεκτικές συλλήψεις, οι οποίες βασιζόνταν τόσο στην στοχοποίηση φοιτητών/τριών όσο και στα εμφανισιακά χαρακτηριστικά. Πλήθος κόσμου εκδιώχθηκε με χημικά και ξύλο προς την κατελιημένη ΣΘΕ παρά τη ξεκάθαρη στάση πολλών για κοινή συλλογική στάση υπεράσπισης της κατάληψης. Την προηγούμενη μέρα η συντονιστική συνέλευση της κατελιημένης πρυτανείας

είχε αποφασίσει την παύση της κατάληψης με την προγραμματισμένη πανεκπαιδευτική πορεία. Η πληροφορία αυτή είχε διαρρεύσει από το απόγευμα σε γνωστά τοπικά μέσα και σίγουρα στα αυτιά των πρυτανικών αρχών και του αστυνομικού επιτελείου. Ήταν, όμως, συνειδητή και στοχευμένη η εκκένωση της Πρυτανείας και πραγματοποιήθηκε μόνο και μόνο, γιατί το Κράτος προτίμησε για άλλη μια φορά να σηκώσει το βάρος μιας βίαιης εκκένωσης παρά τον πλήρη εξευτελισμό του από τις καταλήψεις. Άλλωστε, η εκκένωση αποτέλεσε άλλη μια απόπειρα διάχυσης του κλίματος τρομοκρατίας και φόβου. Όλοι αυτοί που υποβαθμίζουν τη δυναμική των κοινωνικών κινήσεων, εθελοτυφλούν και το πληρώνουν.

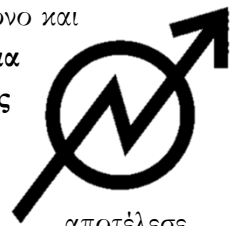
Οι απαντήσεις δόθηκαν δυναμικά στο δρόμο και παρά την κινητοποίηση τους στρατού των αστυνομικών δυνάμεων και του ελικοπτερού της ΕΛ.ΑΣ. Η αντανάκλαστική συγκέντρωση στην κατειλημμένη σχολή θεάτρου από νωρίς το πρωί δημιούργησε ένα πρώτο δημόσιο πεδίο αντίστασης στην εκκένωση της Πρυτανείας. Η προσυγκέντρωση της προγραμματισμένης πανεκπαιδευτικής πορείας μεταφέρθηκε εκεί και στη 1, όταν έφτασε στο Άγαλμα Βενιζέλου τον προγραμματισμένο χώρο συγκέντρωσης, όπου και ακολούθησε μια από τις πιο δυναμικές και μεγαλειώδεις διαδηλώσεις των τελευταίων χρόνων. Κι αν η ίδια η αστυνομία κάνει λόγο για 8.350 άτομα, τότε ο καθείς μπορεί να καταλάβει τα πραγματικά νούμερα που σίγουρα ξεπέρασαν τα 10.000. Η μαζική έκφραση της οργής του κόσμου ενάντια στην καταστολή και την εκπαιδευτική αναδιάρθρωση έλαβαν και δυναμικές διαστάσεις τη στιγμή που ο κύριος όγκος της διαδήλωσης έφτασε στον αστυνομικό φραγμό που έκλεινε την πρόσβαση στα πανεπιστήμια. Ο κόσμος παρέμεινε συγκεντρωμένος και έφτασε συγκροτημένα ως το άγαλμα Βενιζέλου χωρίς να επιτρέψει στην αστυνομία να διαλύσει την πορεία. Απέναντι στην εκπαιδευτική αναδιάρθρωση και στον σύγχρονο ολοκληρωτισμό οι

φοιτήτριες και αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας ύψωσαν το ανάστημά τους παρά την κρατική καταστολή. Η επιχείρηση τρομοκρατίας, ο φόβος και η εκκένωση της Πρυτανείας αμφισβητήθηκαν έμπρακτα στο κατεξοχήν πεδίο των κοινωνικών – φοιτητικών κινήσεων, στο Δρόμο.

Όλα έχουν αρχίσει. Ούτε βήμα πίσω.

Στη θέση ενός επιλόγου υπάρχει μόνο η δυναμική προετοιμασία της συνέχειας που έχει ήδη ξεκινήσει. Οι φοιτητές είναι μέσα στις σχολές και το πανεπιστήμιο είναι ζωντανό λόγω των δράσεων που λαμβάνουν χώρα. Η αυτοοργάνωση των φοιτητών/τριών και τα ανοιχτά πλαίσια σε πολλές σχολές, έχουν χαράξει την αγωνιστική κατεύθυνση του επόμενου διαστήματος. Δικό μας μέλημα πλέον είναι να συνεχίσουμε ό,τι κάναμε στην κατάληψη της πρυτανείας: να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας. Να βρεθούμε μαζικά στις Γενικές Συνελεύσεις των σχολών μας, να συμμετέχουμε και να δημιουργήσουμε νέα ελευθεριακά σχήματα, να είμαστε ξανά και ξανά στο Δρόμο. **Οργάνωση, συνέπεια, πίστη και ριζοσπαστικοποίηση για να υψώσουμε συλλογικές και δυναμικές αντιστάσεις ενάντια στην κρατική βία και αυταρχικότητα, ενάντια στο Νόμο Κεραμέως Χρυσοχοϊδη.** Οργάνωση στη βάση, ενότητα στη Δράση.

Αλληλεγγύη & Δύναμη στις Καταλήψεις των Πρυτανειών σε Γιάννενα, Κομοτηνή, Λάρισα στο Γυάλινο κτήριο της Παντείου, στο Κέντρο Αγώνα του Ναυπλίου στο ΕΜΠ και σε όποιον/α αγωνίζεται.

Η κατάληψη της πρυτανείας άναψε φωτίλι, μπάτσοι και πρυτάνεις θα τα πούμε στις 15 Απρίλη.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΦΣ ΗΜΕΡΑ ΛΗΞΗΣ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ 15 ΑΠΡΙΛΗ

Την παρασκευή 16 Απριλίου αποφασίσαμε να αποχωρήσουμε οι 12 φοιτητικοί σύλλογοι που συμμετείχαμε στην κατάληψη πρυτανείας καθώς θεωρούμε ότι ολοκληρώσαμε το στόχο που είχαμε θέσει. Θεωρούμε ότι δώσαμε μια ηχηρή απάντηση στην πιθανή εισβολή των μπάτσων στις σχολές μας και γενικότερα στο χώρο του πανεπιστήμιου, καταλαμβάνοντας τις σχολές μας και το κεντρικό διοικητικό κτήριο του ΑΠΘ (πρυτανεία). Η δυναμική μας παρουσία στα πανεπιστήμια με εκδηλώσεις, συνελεύσεις και πολιτιστικές δράσεις επιβεβαιώνει την ετοιμότητα μας να απαντάμε στις απειλές και στα σχέδια του κράτους.

Συνεχίζουμε να επιδιώκουμε την μαζικοποίηση και τη συμμετοχή μας στους συλλόγους και στους συλλογικούς αδιαμεσολάβητους αγώνες του φοιτητικού κινήματος.

Συνεχίζουμε τον αγώνα μας. Κάτω ο νομός 4777 ανοίξαμε το κάμπο με καταλήψεις

Φοιτητικοί Σύλλογοι: φυσικό, μαθηματικό, κινηματογράφου, ΠΤΔΕ, αρχιτεκτονική, χημικό, θέατρον, ΜΜΕ, εικαστικό, πολιτικών επιστημών, ηλ/μηχ, βιολογικό

Ανακοίνωση της Αναρχικής Νεολαίας για την καταστολή φοιτητών/τριών στη Τουρκία

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΔΕΝ ΦΟΒΟΜΑΣΤΕ.

Σήμερα το πρωί, ο κυβερνήτης της Κωνσταντινούπολης ανακοίνωσε ότι απαγορεύτηκαν όλες οι διαδηλώσεις στις περιοχές Beşiktaş και Sarıyer. Ανακοινώνοντας τη δήλωση στο λογαριασμό του στο twitter, ο Διοικητής είπε, «Λαμβάνοντας υπόψη ότι μπορεί να επηρεάσει αρνητικά τις προσπάθειες προστασίας της κοινωνίας από την επιδημία και αποτροπής της εξάπλωσής της, απαγορεύονται κάθε είδους συναντήσεις, διαδηλώσεις και πορείες σε αυτές τις περιοχές».

Ας εκφράσουμε τις προτάσεις που δεν μπορούσαν να εκφραστούν. Ο φόβος απαγορεύει. Ο φόβος της κατάρρευσης του ΑΚΡ αυξάνεται μέρα με τη μέρα. Και όσο μεγαλώνει, τόσο αυξάνονται και οι απαγορεύσεις. Αυτός ο φόβος δεν ξεκίνησε σήμερα. Εκείνοι που αντιστάθηκαν στο Gezi, στο Kobani, εκείνοι που βγήκαν στους δρόμους μετά την έκρηξη των βομβών στο Amed, το Suruç και την Άγκυρα

έγιναν ο φόβος του κράτους, γι' αυτό και όλα τα προηγούμενα χρόνια το κράτος τους επιτέθηκε. Το θάρρος εκείνων που αντιστάθηκαν μετατράπηκε σε αγώνα.

Ας το πούμε ξανά, κάθε απαγόρευση είναι ένδειξη φόβου. Η νεολαία βρισκόταν μπροστά στο πανεπιστήμιο ενάντια στον πρύτανη του Boğaziçi που διορίστηκε από τον πρωθυπουργό στις 4 Ιανουαρίου 2021.

Υπήρχε θυμός χιλιάδων νέων που απαιτούσαν δικαιοσύνη ενόψει της επιβολής του νόμου. Αυτή η θυμωμένη αποφασιστικότητα τρόμαξε τον διορισμένο πρύτανη Melih Bulu και τα διορισμένα μέλη του. Αυτοί που φοβήθηκαν ήταν αυτοί που επιτέθηκαν στη νεολαία. Η οποία

κατεστάλη με γκλομπς, ασπίδες, λαστιχένιες σφαίρες και κανόνια νερού. Νόμιζαν ότι θα την φοβίσουν και θα τρομάξει. Κανείς δεν έφυγε. Η νεολαία πίεσε και έσπρωξε, και η αστυνομία προσπάθησε να προστατευθεί, τοποθετώντας χειροπέδες στην πόρτα του

Πανεπιστημίου Boğaziçi από την απόγνωση.

Η αντίσταση έληξε για τη Δευτέρα. Επώθηκε: «Θα επιστρέψω με για την

Τετάρτη». Όσοι φοβήθηκαν από όσα συνέβησαν τη Δευτέρα, δεν μπορούσαν να περιμένουν μέχρι την Τετάρτη. Εμείς – που ανακηρυχθήκαμε από τα κρατικά μέσα ενημέρωσης ως «τρομοκρατική οργάνωση» - έχουμε

πει επανειλημμένα ότι το κράτος είναι η «τρομοκρατική οργάνωση». Το κράτος επιδόθηκε σε μία αστυνομική τρομοκρατία από το απόγευμα της Δευτέρας έως το βράδυ της Τρίτης και το πρωί της Τετάρτης. Μέσα σε 2 ημέρες, τα σπίτια σχεδόν 40 από τους φίλους μας δέχθηκαν επιδρομές από την αστυνομία, όσοι ήταν καταζητούμενοι συνελήφθησαν και βασανίστηκαν. Τα βασανιστήρια και οι απειλές που δέχτηκαν οι φίλοι μας, οι οποίοι κρατούνται για δύο μέρες, συνεχίζονται και σήμερα. Αυτή είναι η τρομοκρατία. Οι επιδρομές, τα βασανιστήρια και οι κρατήσεις συνεχίζονται με βάση τις λίστες καταζητούμενων της αστυνομίας.

Δεν φοβόμαστε τις επιδρομές, τα βασανιστήρια και τις απαγορεύσεις. Η τρομοκρατία σας δεν θα μας τρομάξει. Θα περάσουμε από πάνω σας με θάρρος.

Εσείς θα φύγετε, εμείς θα μείνουμε. Θα νικήσουμε!

Σημειώσεις για τον σύγχρονο ολοκληρωτισμό, το Άσυλο, την πανεπιστημιακή αστυνομία και τους μπάτσους στις πλατείες.

Το φοιτητικό κίνημα ενάντια στον νόμο Κ-Χ από την αρχή του έτους έχει πετύχει μια σειρά από μικρές και μεγάλες νίκες. Είναι η συμβολή στο πλάτεμα του αγώνα μέσα στο ιδιότυπο καθεστώς του λοκ-ντάουν, η αναδίπλωση των αλαζονικών υπουργικών δηλώσεων, η υπαναχώρηση της κρατικής πολιτικής, η απομάκρυνση των αστυνομικών δυνάμεων μέσα από το χώρο του Ασύλου, η ίδια η επανοικειοποίησή του με όρους αγώνα, με καταλήψεις, συνελεύσεις, διαδηλώσεις που εκκινούσαν και κατέληγαν σε αυτό. Είναι τελικά όλες οι στιγμές αγώνα σε αυτό το πολύμηνο συνεχές του ελπιδοφόρου φοιτητικού κινήματος. Για μήνες αγωνιζόμασταν, βρισκόμασταν, κινούμασταν και ουσιαστικά ζούσαμε μέσα στα πανεπιστήμια, στον χώρο που ήταν κεντρική πολιτική επιλογή του κράτους και του κεφαλαίου να παραμείνει ως και σήμερα κλειστά, στο ΑΠΘ που επί σειρά ετών προωθείται η εγκατάσταση και συντήρηση των ναρκοπιαστών και των συνακόλουθων κανιβαλιστικών συμπεριφορών. Και καταφέραμε να υπάρχουμε στους χώρους μας, ζωντανεύοντάς τους και απομακρύνοντας οτιδήποτε μας καταπιέζει. Μακριά από θεσμικές λογικές με την δύναμη της αυτοοργάνωσης αποφασίζαμε για εμάς, αποφασίζαμε ότι δεν θα είναι ανεκτές οι παραβιαστικές συμπεριφορές, το εμπόριο ναρκωτικών, οι κερδοσκοπικές λογικές και κάθε έκφανση κοινωνικού κανιβαλισμού.

Σίγουρα όμως, το τελευταίο διάστημα το σκηνικό έχει αλλάξει. Η ως τώρα παράταση ενός καθεστώτος σταδιακού ανοίγματος της εστίασης και των χώρων διασκέδασης, ενώ τα υπόλοιπα μέτρα είχαν εμφανώς χαλαρώσει και η επανοικειοποίηση του πανεπιστημίου είχε ανοίξει από τους αγωνιζόμενους φοιτητές είναι κάποιιοι από τους λόγους που πλήθος κόσμος συρρέει στους πανεπιστημιακούς χώρους αντιλαμβάνόμενος ότι βρίσκεται σε μια απελεύθερη νησίδα μαζικής διασκέδασης και εκεί αναπτύσσεται σωρεία συμπεριφορών και πρακτικών που μας βρίσκουν καθόλα ενάντιους. Για εμάς, όλα τα παραπάνω σχετίζονται μεταξύ τους με έναν συγκεκριμένο τρόπο. Είναι η αλυσίδα του σύγχρονου ολοκληρωτισμού που συνδέει τους επιμέρους κρίκους της εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης και της πανεπιστημιακής αστυνομίας με τις αστυνομικές επιθέσεις στις πλατείες, την στρατοπέδευση των μπάτσων στις γειτονιές και την προώθηση της κρατικής βίας, της τρομοκράτησης και του σχεδίου της προληπτικής αντιεξέγερσης.

Άσυλο, ναρκοπιάτσες, πανεπιστημιακή αστυνομία

Το επιλεκτικό άνοιγμα των μέτρων του λοκ-ντάουν πάντα με γνώμονα την έλευση του τουρισμού και τις «ανάγκες της αγοράς» επιτείνουν ένα ασφυκτικό καθεστώς για όλους μας και ταυτόχρονα η διαρκής αστυνομική παρουσία στον δημόσιο χώρο στοχεύουν στον περιορισμό των πολιτικών και κοινωνικών δραστηριοτήτων. Σε αυτήν τη συνθήκη και με την απουσία των έντονων κινηματικών δράσεων και της οργανωμένης πολιτικής παρουσίας των φοιτητών στο πανεπιστήμιο, ο χώρος του ασύλου έχει μετατραπεί σε ένα χώρο διασκέδασης, κέρδους, ναρκεμπορίου και κανιβαλιστικών συμπεριφορών. Δημιουργείται και επαναφέρεται μια κατάσταση που αποτελεί πάγια κρατική τακτική στην έκφραση του αφηγήματος του πανεπιστημίου ως «άνδρου εγκληματικότητας και ναρκωτικών». Άλλωστε, με βάση αυτό το αφήγημα το κράτος θέσπισε τα κλειδώματα των πανεπιστημιακών εισόδων, τους σεικουριτάδες, την κατάργηση του ασύλου του πανεπιστημίου και προωθεί τη μόνιμη εγκατάσταση των ΟΠΠΠ. Αποτελεί, δηλαδή, μια κατάσταση συμβαδίζει πλήρως με το σχέδιο υπονόμευσης των φοιτητικών αγώνων και των κοινωνικών αντιστάσεων, της αποστείρωσης και ιδιωτικοποίησης του πανεπιστημίου. Σε αγαστή συνεργασία βγαίνουν ξανά κράτος, ΜΜΕ και τοπικοί φορείς και διατυμπανίζουν την «εστία ανομίας»,

ώστε να ανοίξουν την πίσω πόρτα για την είσοδο της πανεπιστημιακής αστυνομίας.

Η κατάληψη της Πρυτανείας, αλλά και οι μετέπειτα καταλήψεις σε σχολές του ΑΠΘ, άνοιξαν τα κλειστά Πανεπιστήμια, δίνοντας ζωτικό χώρο στους φοιτητές, εδαφικοποιώντας τις αντιστάσεις και αναγεννώντας τις κοινωνικές και πολιτικές σχέσεις, λειτουργώντας με ακηδεμόνευτους όρους και αμεσοδημοκρατικά. Έτσι, πετύχαμε την επανοικειοποίηση του ασύλου, μέσα σε μια περίοδο απαγορεύσεων. Μια επανοικειοποίηση, με κοινωνικούς και πολιτικούς όρους, διαρκούς παρέμβασης στο φοιτητικό υποκείμενο, συλλογικοποίησης και όξυνσης του αγώνα, μέσω συνελεύσεων, καταλήψεων και διαδηλώσεων και συγκρούσεων, πλαισιωμένων από χιλιάδες φοιτητές.

Ως αναρχικοί/ες είμαστε δίπλα σε όποιον αγωνίζεται, σε όποιον βάλλεται από την κρατική καταστολή, στον καθένα που βγάζει φωνή αντίστασης και υψώνει την γροθιά του. Τα τελευταία χρόνια από την μεριά μας έχουμε δώσει αγώνες για την επανοικειοποίηση του πανεπιστημιακού χώρου και ενάντια στις ναρκομαφίες, τις κανιβαλιστικές και τις παραβιαστικές συμπεριφορές εντός του Ασύλου, για να κυκλοφορούμε και συναντιόμαστε όλοι/ες ελεύθεροι χωρίς φόβο και καταπίεσεις. Και σε αυτές τις στιγμές βρεθήκαμε δίπλα με πολλούς και πολλές. Δεν θεωρούμε όμως ότι μπορούμε να μοιραστούμε τις αξίες μας με όλον τον κόσμο που συνευρίσκεται πλέον τις

νύχτες στο ΑΠΘ. Δεν μπορούμε να έχουμε καμία σχέση με αφεντικά, μαγαζάτορες, μπράβους της νύχτας, ντιλεράδες, άτομα που προβαίνουν σε παραβιαστικές συμπεριφορές σε κοπέλες και επιδίδονται σε ομοφοβικές ή ρατσιστικές επιθέσεις. Όπως οραματιζόμαστε και παλεύουμε για μια κοινωνία χωρίς εξουσία και καταπίεσεις το ίδιο ακριβώς επιδιώκουμε και για την επανοικειοποίηση των χώρων μας. Αντιλαμβανόμαστε ότι η ευρύτερη συνθήκη εξωθεί κόσμο στο χώρο του Ασύλου και τείνει να τον μετατρέψει σε ένα πεδίο μαζικού διασκεδαστηρίου που οπωσδήποτε θα σβήσει, όταν όλοι αυτοί θα μπορούν να επιστρέψουν μαγαζιά που αναπαράγουν νόμιμα τις ίδιες ακριβώς σχέσεις. Δεν μας ενδιαφέρει και ποτέ δεν αποτελούσε κριτήριό μας για τον αγώνα της επανοικειοποίησης η ύπαρξη ή μη φοιτητικής ιδιότητας, εδώ μπορούν να χωρέσουν όλοι. Με όσους όμως την επόμενη μέρα των ανοιχτών μαγαζιών αλλά ταυτόχρονα και των αστυνομικών περίπολων στα

πανεπιστήμια θα νιώθουν καλά –ίσως και ακόμη καλύτερα– αφού θα έχουν επιστρέψει εκεί που ήθελαν, δεν έχουμε να μοιραστούμε επίσης κάτι.

Οι μπάτσοι στις γειτονιές & τις πλατείες μας

Αρχικά, αξίζει να προσέξουμε την στάση της αστυνομίας όσον αφορά τον περιορισμό του δημοσίου χώρου και την αύξηση της συνθήκης διαρκούς ελέγχου. Από την εμφάνιση της πανδημίας το κράτος ενισχύει τη δημόσια τάξη, για την επιλεκτική τήρηση των υγειονομικών μέτρων, την υγεία της κοινωνίας και φυσικά τα σταθερά καθήκοντα της καταστολής, τρομοκράτησης και άσκησης της νόμιμης κρατικής βίας. Νέα οχήματα, νέος εξοπλισμός, νέες αρμοδιότητες και νέα σώματα ασφαλείας μονοπωλούν το κρατικό έργο. Ξεδιπλώνεται μεθοδικά το σχέδιο της προληπτικής αντιεξέγερσης αγγίζοντας κάθε κοινωνικό πεδίο.

Από τον προηγούμενο Ιούνιο και την πρώτη καρντίνα το είδαμε καθαρά, την ίδια στιγμή που τα μαγαζιά και οι χώροι διασκέδασης σταδιακά άνοιγαν, οι πλατείες καταλαμβάνονταν από όλων των ειδών τις αστυνομικές δυνάμεις. Είναι φανερό πως χτυπιούνται οι πλατείες και οι χώροι κοινωνικοποίησής μας, όχι για την υγειονομική μας προστασία μα για να μην καταφέρουν να λειτουργήσουν ως εστίες αμφισβήτησης και αντίστασης στην κρατική πολιτική. Μια επιχείρηση διαρκούς επιτήρησης και ελέγχου του δημοσίου χώρου και περιορισμού των δραστηριοτήτων που δεν εξυπηρετούν τις ανάγκες του κεφαλαίου και το κέρδος των αφεντικών. Δεν έχει καμία αξία η ανατροπή του μέτρου για την πανεπιστημιακή αστυνομία, αν οι μπάτσοι στρατοπεδεύουν σε όλον τον υπόλοιπο κοινωνικό ιστό. Έξω οι μπάτσοι από τις σχολές, τις γειτονιές και τις ζωές μας.

Ενάντια σε Κράτος, Κεφάλαιο, Σύγχρονο Ολοκληρωτισμό

Από τους φοιτητικούς αγώνες ενάντια στον νόμο 4777 στις εργατικές κινητοποιήσεις ενάντια στο αντεργατικό νόμο Χατζηδάκη, τους τοπικούς αγώνες για την φύση, τις συγκεντρώσεις ενάντια στην καταστολή και την αστυνομιοκρατία στις γειτονιές και στις πλατείες. Από τους αποκλεισμούς του ΑΠΘ, μέχρι τους αποκλεισμούς των πλατειών, από τις κανιβαλιστικές συμπεριφορές μέχρι τις παρακρατικές επιθέσεις σε καταλήψεις, να πολεμήσουμε τον σύγχρονο ολοκληρωτισμό με οργάνωση και αγώνα σε σχολεία, σχολές, χώρους εργασίας και γειτονιές.

